

قدرت های اصلی در صنعت شارژ بی سیم کدام هستند؟ - دیجیاتو

نیما دادگستر | یکشنبه، ۰۱ تیر ۱۳۹۳

در حال حاضر نمی دانیم که چه تعداد از کاربران موبایل علاقمند به استفاده از تکنولوژی شارژ بی سیم هستند و با در نظر داشتن تعداد کم دستگاه هایی که از آن پشتیبانی می کنند و این حقیقت که جنگ واقعی بین دو استاندارد اصلی است، کاربران در این بین گیر افتاده اند. (باید دید شرکت های مخابراتی جانب کدام طرف را می گیرند، معمولا وزن زیادی در فراگیر شدن تکنولوژی های جدید دارند.)

شما هم حتما می خواهید بدانید که اصلا استانداردهای فعال در این زمینه چیستند و چگونه اند و کدام یک احتمال پیروزی نهایی در این میدان بزرگ تکنولوژیک را دارند. از A4WP گرفته تا PMA و مشهورترین آنها که Qi است.

در ادامه مطلب با [دیجیاتو](#) همراه باشید تا خیلی گذرا به رقبای سه گانه بپردازیم. بعدا در مقاله ای جداگانه، به خود تکنولوژی شارژ بی سیم نیز خواهیم پرداخت.

Alliance for Wireless Power

A4WP یکی از سازمان های فعال در این عرضه است که از تکنولوژی شارژی به نام رزنس (Rezence) استفاده می کند. این تکنولوژی مبتنی بر تشدید مغناطیسی است و اساسا متضاد روش شارژ القایی که رقبا از آن استفاده می کنند.

رزنس را به عنوان "نسل بعدی" تکنولوژی شارژ بی سیم جا می زنند. با استفاده از تشدید مغناطیسی امکان شارژ چند دستگاه به طور همزمان، شارژ بی سیم بهتر از ورای لایه ها (چیزهایی مثل کتاب و پارچه) در فاصله چند سانتی متری، و همین طور شارژ با وجود اشیای فلزی در محیط، فراهم می شود.

A4WP این برتری ها را زمینه ساز شارژ بی سیم در زندگی واقعی (آشپزخانه و محیط های دیگر) می داند. رزنس با استفاده از ارتباطات دامنه نزدیک، به خصوص بلوتوث 4، به شکل دادن "مناطق شارژ هوشمند" می پردازد و الزامات سخت افزاری را حداقل می کند.

در حال حاضر، A4WP بیش از هر چیز یک سری مشخصات است، نه یک استاندارد، زیرا هنوز سازمان های استاندارد آن را به رسمیت نشناخته اند.

از بین ۳ استاندارد موجود، A4WP فعلا آخر از همه است. با این حال شرکای بزرگی دارد و می توان از بین شان اینها را نام برد: کوالکام، مدیاتک، اینتل، ال جی، اچ تی سی، سامسونگ، و دوپچه تلکام؛ در کل ۱۰۰ شرکت در کنار A4WP قرار گرفته اند.

فعلا کاربردهای A4WP بیشتر تجاری هستند، نه محصولات مصرفی. احتمال کمی وجود دارد که آن را در تلفن های هوشمند ببینیم و برای همین هم A4WP با PMA تفاهمنامه استفاده کرده تا مشخصات شارژ بی سیمش را با آن یکپارچه کند.

Power Matters Alliance

اگر [Powermat](#) را می شناسید، پس PMA را هم می شناسید. با تاسیس در سال ۲۰۱۲ این شرکت اخیراً به خاطر شراکتش با استارباکس توانسته نام خود را به تیتزرسانه ها تبدیل کند و قرار است ظرف ۱۸ ماه تکنولوژی شارژ بی سیم آن در ۸۰۰۰ فروشگاه استارباکس نصب شود.

شرکت هایی که به عضویت این اتحاد در آمده اند کمی بیشتر از A4WP هستند و راهکارهای آن نیز قابلیت استفاده در محصولات عام مصرفی را دارند. مهمتر از همه اینکه AT&T عضو این اتحاد است و این یعنی لااقل کاربران امریکایی که مشترک این شرکت هستند امکان رفتن به سمت راهکارهای رقیب را ندارند. البته داک های شارژ بی سیم AT&T با هزینه اضافه ارائه می شوند، نه به رایگان.

در حال حاضر تنها دو تلفن در امریکا با پشتیبانی از شارژ بی سیم PMA ارائه شده که Kyocera Hydro VIBE و Hydro Icon نام دارند و هر دو شان محصولاتی مقاوم در برابر آب و میان رده در قلمروی اندروید هستند.

جایی که PMA قوی عمل کرده "استراتژی جذب" است که در آن کمپانی ها در حال فراهم کردن پشتیبانی از شارژ بی سیم آن هستند و قرار است به این شکل، یک تقاضای واقعی از طرف مصرف کننده عامل شکل بگیرد. علاوه بر استار باکس، شرکت دوپونت نیز در زمینه محصولات خود که پوشش هایی برای سطوح مختلف (آشپزخانه و غیره) هستند، این نوع تقاضا را به جلو می برد.

با اینکه ممکن است تصور کنید PMA تکنولوژی خاصی برای پیش بردن امور به سمت مطلوب خود ندارد ولی نمی توان نیروی شرکت هایی که پشتیبان آن هستند را نادیده گرفت. در اصل استراتژی این شرکت زیرپوستی است.

Qi – Wireless Power Consortium

Qi گوریل ۵۰۰ کیلویی صنعت شارژ بی سیم است. با داشتن بیش از ۲۰۰ شریک، از جمله ورایزن، نوکیا (مایکروسافت)، و ال جی، Qi استاندارد شده که تا امروز بیشترین توزیع جهانی را به خود اختصاص داده، از داک های شارژ گرفته تا حضور در داخل اتومبیل ها.

از دیدگاه صنعتی، Qi هیچ کم از استراتژی "دنیای به هم متصل" PMA ندارد. همچنین وجب به وجب در حال رقابت با PMA در زمینه های مختلف است تا زیرساخت های لازم را گسترش دهد. در ضمن پشتیبانی مصرف کننده از آن هم خوب بوده.

در واقع شرکت Powermat که از ارائه کنندگان اولین محصولات شارژ بی سیم بود و PMA را دارد، بخشی از تلاش های اولیه برای استانداردسازی فرمت Qi نیز بود. متأسفانه اختلاف نظرها در زمینه نرخ گسترش شارژ بی سیم رخ داد و Powermat با ترک آن اتحاد برای خودش PMA را تاسیس نمود و رقابتی جداگانه را شروع کرد.

تفاوت ها چیست؟

A4WP که برای خودش در یک قلمروی جدا کار می کند. اما وقتی Qi را با PMA مقایسه کنیم، خواهیم دید که هر دو از شارژر القایی استفاده می کنند. تفاوت آنها در این است که طول موج Qi بین ۱۰۰ تا ۲۰۵ کیلوهرتز تنظیم شده و طول موج PMA بین ۲۷۷ تا ۳۵۷ کیلوهرتز. به بیان دیگر، روش مورد استفاده یکسان است و سایر تفاوت ها مربوط به دیدگاه های گردانندگان امور.

مورد دیگر که به PMA وزن بهتری می دهد، داشتن یک وجه تمایز رقابتی است و آن "هوشمندی" در خلق محدوده های شارژ بی سیم است. به بیان دیگر اداره کننده سیستم می تواند تعیین کند که چه کسی و چطور از منطقه شارژ استفاده کند. در عین حال کاربردهایی برای یافتن مکان های شارژ بی سیم نیز در این روش وجود دارد.

برنده این رقابت که خواهد بود؟

بر خلاف دیگر جنگ هایی که در زمینه استانداردها رخ داده و برای مثال، بتامکس به وی.اچ.اس. ساخته، یا HD-DVD به Blu-Ray یا HomeRF به Wi-Fi، خروجی این نبرد مشخص نیست.

با توجه به پیشتازی اولیه و پشتیبان های بزرگ Qi شاید این شرکت را برنده بدانید ولی PMA نیز دست خالی به میدان نیامده و همکاری با استارباکس در سال های پیش رو برای آن یک موفقیت بزرگ خواهد بود.

نکته دیگر توافق PMA و A4WP برای یکپارچه کردن استانداردهای خود و همکاری بیشتر برای شتاب بخشی توسعه دامنه نفوذ شان است. هم افزایی این نیروها می تواند به رقابتی جدی تر بینجامد.

در کوتاه مدت، مصرف کننده در این میدان نبرد سردرگمی خواهد کشید اما شرکت های بزرگی مثل سامسونگ، ال جی، سونی و ... عضو تمام این اتحادها هستند و برنده رقابت هر کدام که باشد، لبه رقابتی خود را حفظ می کنند.

تنها مشکل این است که ما در محدوده ای از زمان گیر افتاده ایم که فقط می توان صبر کرد تا لحظه موعود فرا برسد و یکی از این تکنولوژی ها سلطه ای فراگیر بر صنعت پیدا کند.

آیا شما اساسا ایده شارژ بی سیم منطقه ای را مناسب می دانید؟

[دیجیاتو](#)